

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év október hó 12. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntette miatt az I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 12.B.1790/2014/26. számú ítéletét I. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Törvényszék a 2016. január 8. napján kihirdetett 12.B.1790/2014/26. számú ítéletével I. r. vádlottat az ellene testi sértés büntette (Btk. 164. § (1), (8) bekezdés) és a társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1), (2) bekezdés e) pont) és II. r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1), (2) bekezdés e) pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 471.669 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.127/2016/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

A garázdaság büntette vonatkozásában a fellebbezést mindkét vádlott vonatkozásában visszavonta és indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla állapítsa meg, hogy az elsőfokú bíróság ítélete II. r. vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett.

Az ügyészi fellebbezést a testi sértés büntette tekintetében I. r. vádlottra fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, azonban a testi sértés büntette vonatkozásában az ítélet megalapozatlan, mert a megállapított tényállás részben nincs felderítve, illetve az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, az részben ellentétes az iratok tartalmával, továbbá a megállapított tényekből további tényekre helytelen következtetést vont le, az indokolási kötelezettségének sem tett megfelelően eleget. Ezért az ítéletet felülbírálatra nem tartotta alkalmasnak, mert a hiányosságok a másodfokú eljárásban nem küszöbölhetők ki.

Iratellenesnek tartotta a tényállás azon megállapítását, hogy „(...) azt sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a sértett elesésének mi volt a kiváltó oka” (ítélet 4. oldal utolsó bekezdés).

Tanú1 a nyomozati meghallgatásakor vallotta, hogy „I. r., amikor a jobb karját kiszabadította, akkor önvédelemből a férfi arcára ütött a jobb alkarjával. Ezután a férfi el is dőlt, a földre esett (nyomozati irat 95. oldal). E vallomását a tárgyaláson is fenntartotta (6. tárgyalási jegyzőkönyv 26. oldal, 4 bekezdés).

I. r. vádlott maga is elismerte, hogy amikor a jobb karját kirántotta a sértett szorításából, akkor üthette meg (véletlenül) a sértett arcát, sőt azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy elérte a sértett állát, mert érezte, hogy valami keményhez ért a keze. Ebből pedig kizárólag az a következtetés vonható le, hogy az I. r. vádlott karja nekicsapódott a sértett testének, aki ennek következtében esett el.

A nyomozati iratok 47. oldalán elfekvő rendőri jelentés szerint az esetnek szemtanúja is volt, akinek személye sem a vádlotti, sem a sértetti körhöz nem köthető.

A jelentés szerint tanú2 látta, amint I. r. vádlott megüti a sértettet, aki ezt követően a földre esett.

E tanúnak a kihallgatása a tényállás kétséget kizáró tisztázása érdekében mellőzhetetlen lett volna, ennek hiányában a tényállás részben felderítetlen.

Az indokolási kötelezettségének sem tett teljes mértékben eleget az elsőfokú bíróság. A bizonyítékokat teljesen egyoldalúan értékelte. Ugyanazon oknak, ami miatt a sértetti kör vallomásait elvetette, ha az a vádlotti körhöz tartozó tanúk esetében állt fenn, már ilyen jelentőséget nem tulajdonított.

Mindezen hiányosságokat a másodfokú eljárásban nem látta kiküszöbölhetőnek, ezért - álláspontja szerint - az elsőfokú bíróság ítélete a testi sértés büntette vonatkozásában felülbírálatra nem alkalmas.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét I. r. vádlott vonatkozásában, a felülbírálat körébe eső részében a Be. 375. § (1) bekezdése és a Be. 376. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására azzal, hogy a Be. 21. § (3) bekezdés c) pontjára figyelemmel a megismételt eljárásból az első fokon eljáró tanács ki van zárva.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását javasolta, bejelentve, hogy azon az ügyész részt kíván venni.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli átiratában foglaltakat fenntartotta.

I. r. vádlott védője felszólalásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi releváns bizonyítékot a logika szabályai szerint értékelt, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlott csak a sértett fogásából akart szabadulni, szándéka nem irányult testi sértés okozására.

I. r. vádlott sajnálkozását fejezte ki és elmondta, hogy nem akart senkit bántani.

Az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

A bejelentett ügyészi fellebbezés folytán a másodfokú bíróság a Be. 348. § (1), (2) bekezdései és a Be. 349. § (1) bekezdése alapján korlátozott terjedelemben, kizárólag I. r. vádlott és a tényállás 2. pontját érintően bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is a logika szabályai szerint vont le következtetéseket.

Az így megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, az kiegészítésre nem szorul, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapszik.

Az ügyész a fellebbezésében lényegében a tényálláson keresztül az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadja, amelyre a másodfokú perrendi szabályok nem adnak lehetőséget.

A másodfokú bíróság tévesnek tartja azt az ügyészi álláspontot is, hogy iratellenes az a tényállásbeli megállapítás, miszerint „azt sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a sértett elesésének mi volt a kiváltó oka”. Ez az elsőbírói megállapítás is a bizonyítékok logikus mérlegelésének eredménye, így alappal nem támadható.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot milyen körben és miért fogadott el, illetve melyeket miért vetett el.

Alapítván az az ügyészi állítás, mely szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat teljesen egyoldalúan értékelte, mert a sértetti körhöz tartozó tanúk vallomását elvetette, míg a vádlotti körhöz tartozó tanúkat elfogadta.

Ezzel szemben azt a körülményt, hogy a sértett az utcán ismét ráfogott I. r. vádlott kezére I. r. vádlotton, tanú1-en és tanú3-on kívül maga a sértett sem vitatta a nyomozás során, és bár a tárgyaláson már nem emlékezett a kint történetekre, nem kérdőjelezte meg a vádlotti állítást.

Tanú4, az 1. és a 2. számú tanú a nyomozás során ilyen mozdulatról nem tettek említést, de megjegyzendő, hogy a 2. számú tanú nem is tartózkodott a közelben, mert éppen rendőri segítségért indult és csak a csattanást hallotta és a földön fekvő sértettet látta.

Továbbmenően az elsőfokú bíróság a tényállásban azt állapította meg, hogy I. r. vádlott a kezeinek kiszabadítása érdekében a jobb kezét felfelé rántotta, így szabadult ki a fogásból, míg a sértett ezt követően - pontosan meg nem állapítható kiváltó ok folytán - a földre zuhant.

E tényállás megállapításában az elsőfokú bíróság elsődlegesen az objektív, természettudományos alapokon nyugvó, három igazságügyi szakértő egybehangzó véleményét tartalmazó igazságügyi orvosszakértő véleményét fogadta el.

Az igazságügyi orvosszakértők valamennyien kizárták, hogy a sértett fejsérülése direkt módon, alkarral történő ütéssel keletkezett volna. Az arctájéki ütés esetén nem a sértettnél felmerült helyen lett volna várható a sérülés, hátrébb kellett volna lenni a törési gócnak és az agyállomány sérülésnek.

Az elsőfokú bíróság az ítélete 19. oldal 3. bekezdésében igen részletesen elemzi a további szakértői megállapításokat I. r. vádlott védekezésének aspektusából, és a vádlott és a sértett elhelyezkedéséből adódóan meg is erősíti a vádlotti védekezést. A szakértői vélemény szerint ugyanis, ha I. r. vádlott megütötte volna a sértettet, akkor elzuhanása nem a bal oldalára, hanem hanyatt történt volna,

továbbá, ha a nyakat vagy a fejet érte volna az elesést eredményező ütés, ezeken a részekén külsérelmi nyommal járó sérülésnek kellett volna keletkeznie.

Az ekként alátámasztott vádlotti védekezéssel szemben törvényesen vetette el az elsőfokú bíróság a sértett feleségének (az 1- számú tanúnak) a vallomását.

Megjegyzendő - szemben az ügyészi véleménnyel -, hogy a vádlotti társasághoz tartozó tanúk vallomásait sem fogadta el az elsőfokú bíróság kritika nélkül, hanem csak annyiban, amennyiben az összhangban állt egyéb objektív bizonyítékokkal.

Az ügyészi indítvány I. r. vádlott és tanú1 vallomásának egy-egy mondatát emelte ki, és anélkül, hogy azt összevetette volna az igazságügyi orvosszakértői megállapításokkal, azt a téves következtetést vont le, hogy I. r. vádlott karja nekicsapódott a sértett testének, aki ennek következtében esett el. Ez az ügyészi következtetés azonban helytelen, és nem a teljes körűen értékelt bizonyítékokon nyugszik.

Továbbmenően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség olyan bizonyítás lefolytatásának hiányát kéri számon az elsőfokú bíróságon, amelyet a nyomozás során az azt felügyelő ügyész és az elsőfokú eljárásban részt vevő ügyész sem tartott lényegesnek, illetve nem is indítványozott. A rendőri jelentésben említett tanú2 kihallgatására a nyomozás során nem került sor, a vádiratban sem szerepelt a tanúként megidézendők között, az elsőfokú eljárásban a tárgyaló ügyész tanúkénti kihallgatására nem tett indítványt. Az elsőfokú bíróság pedig - a fenti bizonyítékok tükrében helyesen - nem látta indokoltnak a tanúkénti kihallgatását, annál is inkább, mert a Be. 75. § (1) bekezdés utolsó mondata szerint, ha az ügyész nem indítványozza, a bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök beszerzésére és megvizsgálására. Nevezett tanú vallomása pedig terhelő bizonyítéknak minősült volna.

Pusztán csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy még tanú2 esetleges terhelő nyilatkozata sem kérdőjelezhetette volna meg az igazságügyi orvosszakértői véleménynek a bíróság által is elfogadott megállapításait.

Mindezekre figyelemmel pedig alaptalan a fellebbviteli főügyészségnek az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását célzó fellebbezése.

Ezért a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 12.B.1790/2014/26. számú ítéletét - helyes indokaira tekintettel - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2016. év október hó 12. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Magócsi István sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 12.B.1790/2014/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.88/2016/5. számú végzése folytán I. r. vádlott tekintetében 2016. év október hó 12. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2016. év október hó 12. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő